

Ingen kan u. sitt öde. U. en fråga, förekomma den; äfv. gifva ett svar, som ej gäller sjelfva frågan. — Syn. Afböja, Förekomma, Akta sig för, Taga sig till vara för. — 3) Undgå, underlåta. Jag kan ej u. att göra honom en visit. Det är något, som ej kan u-s. — U-nde, part. akt. Ett u. svar, hvarigenom man undviker att svara på sjelfva frågan.

UNDEVIKANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något undviks. *U. af gräl. Till u. af, för att undvika.*

UNG, a. 2. kompar. *yngre*; superl. *yngst*. 1) Som ej ännu hunnit sin fulla utbildning, mognad, styrka. Säges om menniskor och djur, äfven om växter, isynn. träd. *En u. man, qvinna. U. flicka. U-t fruntimmer. U-a herrn. U-a fröken. U. gosse, yngling. En u. glop. U-t folk. U. häst. U-t träd. Göra, blifva u. på nytt, så upplifvad, som om man vore ung. Hon kläder sig, som om hon vore u. I de u-a åren, ell. i de yngre åren, i ungdomen. I mina u-a ell. yngre år, i min ungdom. Brukas äfv. substantivt. Liflig som en u. De u-a. (Fam.) De u-a tu, de begge unga makarne. — 2) Har afseende på en sednare eller närvarande tid. *Det u-a Tyskland, Italien. — 3) Säges äfv. om personer med afseende på embeten, tjänster, o. s. v. Han är mycket för u. för den sysslan. Han är bra u., för att bekläda ett så högt embete. — 4) Som tillhör, egnar, anstår ungdomen. U-t sinne. U-t mod. — 5) Säges i utsträckt mening om en äldre person, som ännu har något kvar af ungdomens liflighet och behag. *Han ältras aldrig, han är ständigt u. Hon är u. för sina år. Brukas äfv. i samma mening, om det som tillhör personer, t. ex.: Han har ett u-t ansigte för sina år. — 6) U-t vin, ej länge sedan pressadt. U. färg, frisk. — Yngre, kompar. a) Mindre gammal. Han är y. än jag. Den y. brodern, system. Han är tre år y. än jag i tjensten. Herr N. den y. Hon gör sig tio år y. än hon är, ger sig ut för att vara &c. Det gör honom 20 år y., ger honom utseende af att vara 20 år yngre. — Brukas äfv. om sak, t. ex.: Y. utseende. — b) Sednare till tiden. *Plinius den y., som lefde i en sednare tid. Y. gren af en ätt. — Yngst, superl. Minst gammal, sist född, sist tillkommen, o. s. v. Den y-e af bröderna.****

UNGBOSKAP, m. sing. Unga boskapsdjur.

UNGBROR, m. 3. Se *Ungmästare*.

UNGDOM, m. sing. 1) Den andra af lifvets åldrar, från barndomens slut till mannaålderns början, innefattande det individuella lifvets utveckling till slägtlif. *U-ens eld, behag, sägning. U-ens nöjen. Han har väl användt sin u. (Ordspr.) U. och visdom följas sällan åt, förståndet kommer först med åren. — 2) Den tidigaste lefnadsperioden, med inbegrepp af barndomen. *Från första, spädaste u-en. — Syn. (för begge dessa bem.) Ungdomstid, Ungdomsålder, Ungdomsår. — 3) Brukas äfv. med afseende på djur och växter. *Katten är i sin u. mycket lekfull. Trädets u. — 4) (kollektivt) a) De, som äro i ungdomsåldern. *Undervisa u-en. U-ens uppfostran. — b) De, som äro mellan tjuo och trettio år. Ungt folk. Det var mycken u. på denna bal. — Säges i denna mening stundom ensamt om personer af mankön. All byns u. var församlad till exercis. Beväpna all u-en. — 3) Ung person, isynn. af mankön. Har i denna bem. plural. *Det är en hygglig u.*****

Många hyggliga u-ar voro der församlade. — Ss. U-sbehag, -seld, -sfel, -sfröjd, -shetta, -sifver, -skamrat, -skraft, -slek, -slif, -snöjen, -sras.

UNGDOMLIG, a. 2. 1) Som tillhör, utmärker, är egendomlig för ungdomen. *U-a behag. U. skönhet. U. eld. — 2) Liflig som en ung. Han är ännu mycket u.*

UNGDOMSBLOMMA, f. sing. (fig.) Ungdomens blomstring. *Hon är i sin u.*

UNGDOMSFÖRSÖK, n. 3. Försök, som man gör i sin ungdom. *Hans första vittra u.*

UNGDOMSFÄRG, m. sing. Ungdomens friska, skära färg.

UNGDOMSGUDINNA, f. sing. (myt.) Ungdomens gudinna, Hebe.

UNGDOMSSYND, f. 3. Utsväfning, hvartill någon i sin ungdom gör sig skyldig.

UNGDOMSTID, m. sing. Se *Ungdom*, bem. 1 o. 2.

UNGDOMSVÄN, m. 3. pl. — *vänner*. — **VÄNNINNA**, f. 1. Person, med hvilken man i sin ungdom plägar vänskap.

UNGDOMS SYRA, f. sing. Ungdomligt lättsinne; blindt öfverlemnande åt de lidelser, som oftast åtfölja ungdomen.

UNGDOMSÅLDER, m. sing. Se *Ungdom*, bem. 1 o. 2.

UNGDOMSÅR, n. pl. Se *Ungdom*, bem. 1 o. 2. *I mina första u. I sina u. var han en muntergök.*

UNGE, ðunge, m. 2. pl. *ungar*. (af *Ung*) 1) Nyligen födt djur, med afseende på dess föräldrar; djur i dess första ungdom. *En lejoninna med sina ungar. Få ungar, föda. Bildar en mängd sammansättningar, såsom: Björn-, Varg-, Räf-, Korpunge, m. fl. — 2) (fam.) a) Barn. *En hop ungar. Elaka ungar. Den der u-n. Den stackars u-n. Stackars u., säges äfv. i dagligt tal, när man beklagar en ung eller älskad person, t. ex.: Hon fryser, stackars u. — b) Flicka. *En söt u. — Har sammansättningen: Sötunge. — c) Smekord till och om en älskad person. *Min u. lilla! — Bildar sammansättningarna: Hjertunge, Smekunge.****

UNGEFÄR, unnjefä'r, adv. Vid pass, omkring. *U. hundra personer. Brukas äfv. substantivt, för att beteckna någonting obestämdt, t. ex.: Låta nöja sig med ett u.*

UNGEFÄRLIG, unnjefä'rligg, a. 2. Som ungefär, förslagsvis angifver, uppskattar något. *U-t förslag. U. uträkning.*

UNGEFÄRLIGEN, unnjefä'r --, adv. Se *Ungefär*.

UNGERSVEN, ðngng'r svä'nn, m. 3. pl. — *svenner*. (fam.) Ung, ogift man; yngling.

UNGFAR, ðngngfar, m. sing. indef. oböjl. (skämtv.) Ung, nygift man.

UNGFOLK, n. 3. 1) Ungt folk. — 2) Unga äkta makar.

UNGFÄGEL, m. sing. 1) Unga fåglar, helst sådana som äro föremål för jagt. — 2) Stek af sådan fågel. — *Ss. U-sstek.*

UNGHARE, m. 2. pl. — *harar*. Ung hare.

UNGHERRER, m. 2. pl. — *herrar*. (fam.) Ung herre.

UNGHERRSKAP, n. 3. Unga personer af stånd. *Allesammans, både de gamle och u-et.*

UNGHÖNA, f. 1. (fam.) Ung höna.

UNGKÄRL, m. 2. Man, som lever ogift. *Lefva som u. En gammal u. — Ss. U-slef-nad, -slif.*